

Tufan TÜRENÇ

tturenc@hurriyet.com.tr

5 Mart 2008

Aşkale'deki kafayla diaspora kafası aynı

Gazetecilik fakültesinde çok sevdiğim ünlü bir profesör vardı.

Ermeni kökenliydi.

Ailesi Kayseri'den İstanbul'a göç etmişti.

Okulu bitirdikten sonra ilişkimiz hiç kopmadı.

Ona daha çok balıkçı lokantalarında rastlar, hal hatır sorar, sohbet ederdik.

Sonra birden ortalarda görünmez oldu. İzini kaybettim.

Aradan yıllar geçti, bir gün yine Ermeni bir arkadaşın işlettiği balık lokantasında rastladım ona.

Sarıldık birbirimize.

"Yahu, seni gördüğüme çok sevindim" dedi.

"Ben de öyle... Nerelerdeydin Hoca? Seni göremez oldum."

Anlattı.

Asala cinayetlerinin yoğunlaştığı dönemde üniversiteyi bırakmak ve Türkiye'den ayrılmak zorunda kalmış.

O günlerde içine sürüklendiği psikolojiyi kimseyi suçlamadan anlattı.

Fransa'ya gidip yerleşmiş.

Oradaki akrabalarıyla birlikte ticaret yapmaya başlamış.

"İşler iyi gitti. Epeyce para kazandım. Durumum çok iyi" dedi.

* * *

Ama yüzündeki hüznün Fransa'da mutlu olmadığını gösteriyordu.

"Tek sıkıntım var. Türkiye'yi çok özleyorum. Ne zaman özlemim dayanılmaz hale geliyor, atlıyorum uçağa ver elini Türkiye. Burada bir süre kalıyorum, ciğerlerimi buranın havasıyla dolduruyorum ve Paris'e dönüyorum."

Sonra sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Yahu garip bir şey. Fransa'da bütün kemiklerim sürekli sızlıyor. Ama uçak ne zaman Türk hava sahasına girse ne sızım kalıyor, ne ağrım. O zaman 'Ulan Türkiye'ye geldik' diyorum kendi kendime. Hemen hostese 'Türk Hava sahasına girdik mi?' diye soruyorum.

'Evet efendim girdik' diyor.

Biliyor musun bugüne kadar bir kez bile yanılmadım."

Türkiye'de kaldığı sürenin her saniyesini kaçırmadan yaşıyormuş.

Uyku bile uyumamaya çalıştığını söylüyor.

"Türkiye özlemi bambaşka. Allah kimseye çektirmesin" diyor.

Ben o güne kadar Türkiye sevgisinin bu kadar güzel anlatıldığını duymamıştım.

Gözlerim yaşarmadı desem yalan olur.

Onlar, Anadolu Ermenileri bu ülkenin öz evlatları. Hepsinin yüreği Türkiye için atıyor.

* * *

Dnk Hrriyet'in manŖet haberi nmze geldiğinde fotoğraflara bakarken bu olayı anımsadım.

İçim titredi.

AŖkale'nin kurtuluŖ trenlerindeki Ermenilerle ilgili ilkel sahnelere izin verenlerin bu lkeye dŖmanlık tohumları ektiklerinin farkında olup olmadıklarını dŖndm.

Bir milleti, bir baŖka millete dŖman olarak yetiŖtirmek benim anlayıŖıma gre gerçek bir insanlık suçudur.

Trk ve Ermeni halkları arasında ayrılık gayrılık yoktur.

Hepimiz aynı coğrafiyanın çocuklarıyız.

Geleneklerimiz, greneklerimiz, duygularımız, coŖkularımız, hznlerimiz, ortak bir potada yoğrulup ŖekillenmiŖtir.

AŖkale'deki kafayla Amerika'daki diasporanın ve Erivan'daki Ŗahinlerin kafası arasında en ufak bir fark yoktur.

Her ç kafa da ilkeldir.

Tek amaçları Trk-Ermeni dŖmanlığını taze tutmaktır.

Çnk onların varlık nedeni budur.

TUFAN TRENÇ 5 MART 2008 HRRIYET